

ONDINE

TOIVO KUULA

**SOUTH OSTROBOTHNIAN SUITES I & II
FESTIVE MARCH • PRELUDE & FUGUE**

**TURKU PHILHARMONIC ORCHESTRA
LEIF SEGERSTAM**

TOIVO KUULA IN 1908

TOIVO KUULA (1883–1918)

1	Festive March, Op. 13 (1910)	8:31
	South Ostrobothnian Suite No. 1, Op. 9 (1906–09)	27:55
2	I. Landscape (<i>Maisema</i>) (cor anglais: Satu Ala)	7:03
3	II. Folk Song (<i>Kansanlaulu</i>)	3:55
4	III. Ostrobothnian Dance (<i>Pohjalainen tanssi</i>)	2:39
5	IV. Devil's Dance (<i>Pirun polska</i>)	5:11
6	V. Song of Dusk (<i>Hämärän laulu</i>)	9:07
	South Ostrobothnian Suite No. 2, Op. 20 (1912–13)	24:57
7	I. The Bride Arrives (<i>Tulopeli</i>)	3:54
8	II. Rain in the Forest (<i>Metsässä sataa</i>)	4:33
9	III. Minuet (<i>Minuee</i>)	2:47
10	IV. Dance of the Orphans (<i>Orpolasten polska</i>)	1:18
11	V. The Will-o'-the-Wisp (<i>Hiidet virvoja viritti</i>)	12:25
	Prelude and Fugue, Op. 10 (1909)	9:27
12	I. Prelude –	2:28
13	II. Fugue	6:59

Turku Philharmonic Orchestra

LEIF SEGERSTAM, conductor

Composer Leevi Madetoja arrived in Helsinki to study in 1907 and later wrote about frequent encounters on his morning walks with “a diminutive, dark-haired young man whose entire figure seemed to radiate a wondrous internal electric current. The brisk pace of his walk, his head held up high – a little too high, I thought – and the self-assured, triumphant gaze that obviously reflected a high degree of passion all seemed to declare: here is a man who knows what he wants and is confident in his powers!”

That young man was **Toivo Kuula**, at the time a 24-year-old fledgling musician who had come to the Helsinki Music Institute to study composition. This was Kuula’s second attempt at the profession, as he had been studying the violin and theory of music at the same institution from 1900 to 1903 but had been forced to abandon this pursuit because of a lack of funds. In 1906, recommendations received from composers Selim Palmgren and Jean Sibelius had paved the way for him to resume his studies, which he did with excellent results. Thanks to his teacher Armas Järnefelt, Kuula became one of Sibelius’s few composition students in autumn 1907. The fruits of his studies were showcased at his first composition concert in October 1908, which was a huge success.

Kuula then went abroad to study and to assimilate new influences. He first studied with Enrico Bossi in Bologna but in late spring 1909 moved to Leipzig to study conducting and then went on to Paris in the autumn. Having returned to Finland in summer 1910, he spent the 1910–1911 season employed as a conductor in Oulu. He presented the results of his travels abroad at his second composition concert in Helsinki February 1911. The concert was an even more resounding success than the first, and the influential critic Evert Katila declared that in Finland Kuula was now second to none but Sibelius.

In the following years, Kuula travelled abroad on a couple of occasions, but now as a professional composer rather than a student. He spent the winter of 1911–1912 in Berlin and visited Paris in early 1913. Otherwise, he was fully employed as a conductor, first in Helsinki and from 1916 in Viipuri.

Madetoja’s description of Kuula as “self-assured” and “triumphant” was only too accurate. Kuula had a fiery temper and was easily provoked to violent arguments. Even his death in a shooting incident was the result of a hot-blooded altercation in the liquor-fuelled celebrations of the end of Finland’s Civil War in May 1918. “The poet of the slow-sunset plains of southern Ostrobothnia stepped into the sombre ferryman’s barge ... and donned the laurels of death ...” wrote Kuula’s composer colleague Madetoja.

Kuula's violent and in many ways unnecessary death and the heavy pathos evident in his music have shaped his image as the 'tragic Romantic of Finnish music'. His strong nationalist streak is generally linked to his origins in southern Ostrobothnia; he collected folk songs from his home region and used them in his works. On the other hand, the time he spent in Paris sensitised him to the tones and nuances of Impressionism. The principal part of his output consists of vocal music, but he wrote a number of orchestral works too.

Kuula's orchestral works were mainly written during his travels abroad. Chief among them are the two suites named *South Ostrobothnian Suites* (Eteläpohjalainen sarja), in addition to which he wrote a few minor works. He began work on a symphony but never progressed beyond the opening. He was not so much a composer of epic large-scale works as a melodic writer and a conjurer of powerful moods.

Kuula wrote his ***Festive March*** (Juhlamarssi) in Paris in early 1910 for the 10th anniversary concert of the Suomen Laulu choir. It is an appropriately solemn work accentuated by echo effects and shifts in sound perspective. The contrasting lyrical middle section features a melody closely resembling a folk song.

South Ostrobothnian Suite No. 1 was written over a period of several years. The three middle movements date from 1906–1907 and are obviously rooted in folk music, being based on folk tunes collected by Kuula himself. By contrast, *Song of Dusk* (Hämärän laulu) was completed in Italy in early 1909 and *Landscape* (Maisema) in Paris at the end of the same year; these are the most varied movements in the suite.

The opening movement, *Landscape*, juxtaposes two very different types of texture: the opening balanced melodic flow and the lyrical middle section featuring a sensitive setting of lonely cor anglais tunes. The middle section also has a remarkably translucent, fragile string texture.

Folk Song (Kansanlaulu), for strings only, is as its title states a simple folk song arrangement, combining Finnish melancholy with a Grieg-like idiom. *Ostrobothnian Dance* (Pohjalainen tanssi) is from a brighter genre of folk music, as is *Devil's Dance* (Pirun polska), very popular in its day, with brisk flanking sections framing a sadder and more moody middle section.

The most extensive and musically substantial movement in the suite is the final one, *Song of Dusk*, which Kuula wrote in Italy under the supervision of Bossi and his other composition teacher, Luigi Torchi. They approved of the piece otherwise but criticised its orchestration, and Kuula amended his work according to their advice. The movement begins with an introvert meditation that despite its folk music flavour is rather further removed from folk music than the three middle movements of the suite. After the culmination of the opening section, a cor anglais solo leads the way into a new section, richer and more boldly orchestrated.

South Ostrobothnian Suite No. 2 also features a combination of stylistic elements, but its contrasts are even greater than in the first suite. Of the five movements in the suite, three have an obvious folk music character, while *Rain in the Forest* (Metsässä sataa) and *The Will-o'-the-Wisp* (Hiidet virvoja viritti) show Kuula at his most Impressionistic and are among the finest things he ever wrote for orchestra. Because of the stylistic diversity in the suite, its movements may be performed separately, as Kuula himself did at concerts he conducted.

The opening movement, *The Bride Arrives* (Tulopeli) dates from summer 1912; the other movements were completed in Paris in January 1913. This movement begins with a horn call and response and a folk music motif in the woodwinds. The modest beginning leads to the material being repeated with increasingly rich orchestration until the movement concludes with a handsome flourish.

Rain in the Forest (Metsässä sataa) was a tough nut to crack for Kuula “The work is only 17 pages long but has required a great deal of pondering with the depiction of the hiss of the rain and the hum of the trees, etc.,” Kuula wrote. He did succeed in his efforts, and the music is indeed charged with the compelling mysteriousness of the forest, with the hiss of the rain and the hum of the trees clearly discernible. The elegant orchestration recalls Debussy, whose music had fascinated Kuula while he was studying in Paris, and the wind signal motifs are reminiscent of *La Mer*. The texture contains a poetic richness of colours and shades.

The following two movements revert to the folk music flavour. *Minuet* (Minuee) for strings only begins with a subdued dance tune on solo viola and sounds almost like a classical pastiche. The curious spelling of the title alludes both to the classical dance and its rustic variants. The brief *Dance of the Orphans* (Orpolasten polska) is a wistful and melancholy folk dance.

Like *Rain in the Forest*, the concluding movement *The Will-o'-the-Wisp* (Hiidet virvoja viritti) is coloured with Impressionist elements but is more diverse and edgy. It is by far the most extensive movement in the suite, as long as the preceding four movements combined. The movement opens with an extensive tentative introduction (Adagio ma rubato), featuring a cello solo, signal motifs, a triplet theme similar to that in *Rain in the Forest*, and a scintillating bell-like motif. The music finds its course and gathers momentum as the Allegro section starts. Translucent and brisk, the music nevertheless escalates to a ponderous culmination that is cut off by long notes from the brass, returning to the subdued mood of the opening.

The works written by Kuula in Bologna included not only *Song of Dusk*, which ended up in the first of the aforementioned suites, but also an orchestral fugue that he wrote for Bossi. Kuula completed the sketch in autumn 1908 and the orchestration in April the following year. When Kuula attended a conducting course in Leipzig in spring 1909, he used his own fugue for a conducting exercise. His first attempt was a failure, but the second was better. He himself later described the experience: "It feels strange to conduct it with an orchestra, and I had chills down my spine when I heard the chorale begin in the trombones, after all the noise that had come before."

In spring 1909, Kuula wrote a prelude to go with the fugue, creating a traditional ***Prelude and Fugue***. The fugue opens on strings only, and in later sections he varies between subtle, thin textures and the sonority of the full orchestra. At the culmination of the fugue, a handsome brass chorale emerges from the texture.

Kimmo Korhonen

Translation: Jaakko Mäntyjärvi

The Turku Musical Society, which later formed the **Turku Philharmonic Orchestra**, was founded in 1790. As the oldest orchestra in Finland – and one of the oldest in the world – the ensemble continues to develop and flourish at the baton of renowned conductors. During its history it has premiered pieces by Jean Sibelius under the leadership of the composer himself and worked with legendary conductors such as Paavo Berglund and chief conductors such as Tauno Hannikainen, Jorma Panula, Jacques Mercier and Hannu Lintu. Since 2012 the orchestra's 74 musicians have enjoyed the artistic leadership of world renowned Chief Conductor Leif Segerstam. The orchestra's resident composer is Mikko Heiniö.

The orchestra has toured in Sweden, Denmark, Norway, Estonia, Belgium, Russia, Germany, Hungary and China. Several of its recordings have sold platinum and the orchestra has been awarded for its recording work. In 2009 the orchestra was awarded in Finland the EMMA Classical Album of the Year for the recording *Transient Moods*, with music by P.H. Nordgren.

In addition to weekly symphony concerts, often streamed live throughout the world, the orchestra's chamber music ensembles perform in the many historical venues of Turku and the beautiful archipelago. The orchestra also organizes concerts for the whole family and performs in opera productions. Turku Philharmonic is a forerunner in audience accessibility enabling audiences' access to concerts online in hospitals, senior homes and schools.

www.tfo.fi

Leif Segerstam (b. 1944) is an awarded conductor, composer, violinist and pianist with a prominent international career. He received diplomas from the Sibelius Academy in violin and conducting. He won the Maj Lind Piano Competition in 1962 and gave his first violin recital in 1963. He rounded off his studies at the Juilliard School in New York, where he was awarded a conducting diploma in 1964.

Segerstam was Chief Conductor and Music Director of the Royal Opera in Stockholm from 1970-72 and Director of the Finnish National Opera in 1973-74. Since then he has conducted in most of the world's leading opera houses, including the Metropolitan Opera, Covent Garden and La Scala. Segerstam was Chief Conductor of the Austrian Radio Symphony Orchestra from 1975 to 1982 and of the Finnish Radio Symphony Orchestra from 1977 to 1987. He was Music Director of the Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz from 1983 to 1989 and was appointed Chief Conductor of the Danish Radio Symphony Orchestra in 1988. In autumn 1995, he was reappointed Chief Conductor of the Royal Opera in Stockholm (until 2001) and became Chief Conductor of the Helsinki Philharmonic Orchestra. In autumn 2007, Leif Segerstam stepped down to become the Helsinki Philharmonic Orchestra's Emeritus Chief Conductor. Since 2012 he is Chief Conductor of Turku Philharmonic Orchestra, which as Finland's oldest symphony orchestra celebrates its 225th anniversary in 2015.

From autumn 1997 to spring 2013, Leif Segerstam was Professor of Orchestra Conducting at the Sibelius Academy. He was the winner of the 1999 Nordic Council Music Prize for his work "as a tireless champion of Scandinavian music" and the Swedish Cultural Foundation's Prize for Music in 2003. In 2004 Leif Segerstam was awarded the annual Finnish State Prize for Music and in 2005 the highly esteemed Sibelius Medal. He has gained wide acclaim due to his multiple recordings with different orchestras.

While pursuing his conducting career, Segerstam has also produced an extensive oeuvre as a composer. His production includes 285 symphonies, violin concertos, piano concertos and numerous chamber music and vocal pieces.

TOIVO KUULA IN 1908

Säveltäjä Leevi Madetoja on kertonut, kuinka hän Helsinkiin saavuttuaan 1907 kohtasi aamuisilla kävelyillään usein saman «pienikokoisen, tummaverisen nuorukaisen, jonka koko olemuksesta näytti virtaavan ihmeellisen voimakasta sisäistä sähköä. Käynnin tarmokas rytmi, pysty pää – hiukan liiankin pysty, tuntui minusta – katseen itsetietoinen, voitonvarma ilme, jonka selvästi huomasi kuvastavan tunne-elämän korkeata painetta – kaikki tuntui hänessä sanovan: tässä on mies, joka tietää, mitä tahtoo ja joka luottaa omaan voimaansa!»

Madetojan kohtaama nuorukainen oli **Toivo Kuula**, tuolloin 24-vuotias säveltäjänalku, joka opiskeli Helsingin musiikkiopistossa sävellystä. Kyseessä oli itse asiassa jo Kuulan toinen yritys, sillä hän oli vuosina 1900–03 opiskellut opistossa viulunsoittoa ja teoriaa. Silloin opinnot olivat kuitenkin jääneet kesken varojen puutteessa. Vuonna 1906 hän oli saanut säveltäjä Selim Palmgreniltä ja Sibeliukselta suosituksia ja voinut niiden turvin aloittaa opinnot uudelleen, ja tällä kertaa ne sujuivat erinomaisesti. Opettajansa Armas Järnefeltin ansiosta hän pääsi syksyllä 1907 yhdeksi Sibeliuksen harvoista sävellysoppilaista. Kotimaisten opintojen tuloksia päästiin kuulemaan lokakuussa 1908 hänen ensimmäisessä omassa sävellyskonsertissaan, joka saavutti suurmenestyksen.

Seurasivat ulkomaisten opintojen ja virikkeiden ammentamisen vuodet. Hän opiskeli ensin Bolognassa Enrico Bossin johdolla mutta siirtyi loppukeväällä 1909 Leipzigiin, jossa hän kävi kapellimestarikursseilla, ja jatkoi vaellustaan syksyllä Pariisiin. Hän palasi Suomeen kesällä 1910 ja oli kauden 1910–11 kapellimestarina Oulussa. Hän esitteli ulkomaisten vaellusvuosien satoa toisessa sävellyskonsertissaan Helsingissä helmikuussa 1911. Menestys oli myrskyisä, ja arvovaltainen kriitikko Evert Katila totesi, ettei tämän jälkeen Kuulan yläpuolella ollut Suomessa enää kuin Sibelius.

Seuraavina vuosina Kuula oleskeli pariin otteeseen ulkomailla mutta ei enää opiskelijana vaan itsenäisenä säveltäjänä. Hän oli talvikauden 1911–12 Berliinissä ja kävi alkuvuodesta 1913 Pariisissa. Muutoin hänen aikaansa vei työ kapellimestarina, ensin Helsingissä ja sitten vuodesta 1916 lähtien Viipurissa.

Madetojan kuvaus Kuulasta "itsetietoisena" ja "voitonvarmana" persoonana piti liiankin hyvin paikkansa. Hän oli kiivas ja äkkipikainen mies, joka ajautui herkästi riitoihin muiden kanssa, ja hän kuoli tapaturmaisesti ampumavälikohtauksessa toukokuussa 1918 Suomen sisällissotaa seuranneiden voitonjuhlien alkoholihuruissa melskeissä. "Etelä-Pohjanmaan ruskoisien lakeuksien runoilija astui Tuonen purteen...puki kuoleman laakerit kulmilleen...", kirjoitti Kuulan säveltäjätoveri Madetoja.

Kuulan väkivaltainen ja monessa mielessä turha kuolema sekä hänen musiikkinsa raskas paatoksellisuus ovat saaneet puhumaan hänestä ”suomalaisen musiikin traagisena romantikkona”. Kuulan musiikin vahva suomalaiskansallinen tunnelataus on yleensä kytketty hänen eteläpohjalaiseen taustaansa, ja hän keräsi kotimaakuntansa kansansävelmiä ja käytti niitä teoksissaan. Toisaalta aika Pariisissa sai hänet heräämään impressionismin sointiherkkyydelle. Hän teki keskeisen elämäntyönsä vokaalisäveltäjänä mutta kirjoitti myös jonkin verran orkesterimusiikkia.

Kuulan orkesteriteokset syntyivät pääosin ulkomaisten vaellusvuosien aikana. Niistä keskeisiä ovat *Eteläpohjalaiset sarjat nro 1 ja 2*, joiden lisäksi hän kirjoitti muutamia pienimuotoisia teoksia. Hän aloitti myös sinfonian säveltämisen, mutta se ei edennyt alkua pitemmälle. Säveltäjätyypiltään hän ei ollut mikään laajojen muotojen eepikko vaan melodikko ja vahvojen hetken tunnelmien luoja.

Juhlamarssin Kuula kirjoitti alkuvuodesta 1910 Pariisissa Suomen Laulu –kuoron 10-vuotisjuhlakonserttia varten. Hän antoi teokselle esitystilanteeseen sopineen juhlayan ilmeen, jota erilaiset kaikutehot ja soinnillisen perspektiivin vaihtelut paikoin rikastavat. Vastakohtaisena aineksena on kansanlaulumaiselle melodiikalle perustuva lyyrisempi välitaitte.

Ensimmäinen Eteläpohjalaisista sarjoista syntyi useamman vuoden kuluessa. Kolme keskiosaa ovat vuosilta 1906–07 ja ovat luonteeltaan selkeän kansanmusiikillisia; ne perustuvatkin Kuulan keräämiin kansansävelmiin. Ääriosista *Hämärän laulu* sen sijaan valmistui Italiassa alkuvuodesta 1909 ja *Maisema* saman vuoden lopussa Pariisissa, ja ne ovat luonteeltaan teoksen osista moni-ilmeisimpiä.

Avasuosassa *Maisema* asetetaan vastakkain kaksi selkeästi erilaista ilmaisutyyppiä: alun tasapainoinen melodinen virtailu ja lyyrisen herkkä välitaitte, jossa soivat englannintorven yksinäiset sävelmät. Huomiota kiinnittää myös välitaitteen paikoin läpikuultavan hauras jousisointi.

Pelkille jousille kirjoitettu *Kansanlaulu* on nimensä mukaisesti yksinkertainen kansansävelmäsovitus, jossa suomalainen melankolia yhdistyy griegmäiseen sointiin. *Pohjalainen tanssi* ilmentää tanssillisempaa kansanmusiikkia, samoin aikanaan suosittu *Pirun polska*, jossa eloisan tanssilliset ääriajokset kehystävät surumielisempää ja tunnelmaltaan häilyvämpää keskitaiteita.

Sarjan osista laajin ja musiikillisesti rikkain on päätösosa *Hämärän laulu*, jota Kuula sävelsi Italiassa Bossin ja toisen sävellyksenopettajansa Luigi Torchin valvonnassa. He pitivät teosta muuten hyvänä mutta moittivat orkestrointia, joten Kuula korjasi teosta opettajien toiveiden mukaan. Teos alkaa sisäistyneenä mietiskelynä, ja vaikka siinäkin on kansanmusiikinomaisia käänteitä, se on jo aivan eri tavoin irtaantunut kansanmusiikista kuin kolme keskiosaa. Hitaan alkujakson huipennuttua musiikki kääntyy englannintorvisoolon kautta uuteen jaksoon, jossa musiikki saa ukeamman ja suurelleisemmin orkesteroidun ilmeen.

Myös *toisessa Eteläpohjalaisessa sarjassa* Kuula yhdistelee erilaisia tyyliaineiksia, mutta siinä erot ovat vielä ensimmäistäkin sarjaa suurempia. Teoksen viidestä osasta kolme on selkeän kansanmusiikillisia, *Metsässä sataa* ja *Hiidet virvoja viritti* puolestaan Kuulan impressionistisimpia luomuksia ja sellaisena hänen hienoimpia orkesterikappaleitaan. Koska sarja oli tyyliillisesti tietoisien vaihteleva, sen osia on mahdollista esittää myös erikseen, ja niin teki myös Kuula johtamissaan konserteissa.

Sarjan avausosa *Tulopeli* on kesältä 1912, loput osat valmistuivat Pariisissa tammikuussa 1913. *Tulopeli* alkaa käyrätorvien kutsuilla, vastauksilla ja fanfaareilla sekä puupuhaltimien kansanmusiikillisella aihelmalla. Vaatimattomasta alusta lähtien materiaalia kerrataan jatkuvasti yhä rikkaammaksi tulevalla orkestraatiolla, kunnes osa kasvaa komeasointiseen huipennukseen.

Metsässä sataa oli Kuulalle työläs urakka. ”Sävellys ei ole kuin 17 sivua pitkä mutta kyllä siinä on ollut ’funteeraamista’ tavattomasti, että sen sateen kihinän ja puitten huminan y.m. on saanut kuvatuksi”, hän totesi. ”Sateen kihinän” ja ”puitten huminan” Kuula on todella onnistunut kääntämään musiikiksi, ja osa on täynnä metsän vangitsevaa salaperäisyyttä. Hienostunut orkesterikäyttö tuo mieleen Debussyn, jonka musiikkiin Kuula oli ihastunut jo opiskeluaikanaan Pariisissa, ja signaalimaiset puhallinaihelmat tuovat mieleen *La Merin*. Osa on täynnä erilaisten väri- ja valotehojen rikasta runoutta.

Kahdessa seuraavassa osassa siirrytään takaisin kansanmusiikin tunnelmiin. Pelkille jousille kirjoitettu *Minuee* alkaa sooloalttoviulun hillityllä tanssisävelmällä, ja osa saa lähes klassistisen pastissin luonteen; sekä siihen että kansanmusiikkiin viittaa otsikon erikoinen kirjoitusasu. Lyhyt *Orpolasten polska* on haikean surumielinen kansantanssisävelmä.

Samoin kuin *Metsässä sataa* myös *Hiidet virvoja viritti* värittää ilmaisuun impressionistisilla aineksilla, mutta kokonaisuutena osa on moniaineksisempi ja kulmikkaampi. Se on sarjan osista selvästi laajin, suunnilleen yhtä pitkä kuin muut neljä osaa yhteensä. Teos alkaa laajalla johdantomaisesti etsivällä jaksolla (Adagio ma rubato), jonka aineksia ovat mm. sellon soolo, signaalimaiset aihelmat, teema jota värittää samantapainen trioli-kuvio kuin osassa *Metsässä sataa* sekä heleästi soiva kellomainen aihe. Musiikki saa selkeämmän suunnan, kun läpikuultava ja rientoisa Allegro-jakso puhkeaa käyntiin. Musiikki kasvaa raskastekoiseen huipennukseen, joka katkeaa äkisti vaskien pitkiin säveliin ja vie musiikin alkujakson haeskeleviin tunnelmiin.

Ensimmäiseen *Eteläpohjalaiseen sarjaan* sisältyvän *Hämärän laulun* lisäksi Kuulan Bolognan-kauden töihin sisältyi Bossille kirjoitettu orkesterifuuga. Kuula sai teoksen luonnoksen valmiiksi syksyllä 1908 ja orkestraation seuraavan vuoden huhtikuussa. Kun Kuula osallistui keväällä 1909 kapellimestarikursseille Leipzigin, hän johti harjoitustehtävänä juuri oman fuugansa. Ensimmäinen yritys meni penkin alle, mutta toisella kerralla hän onnistui paremmin. Hän kertoi, että ”tuntuu kummalliselta johtaa sitä orkesterilla ja minun kävi kylmät väreet pitkin ruumistani, kun kuulin koraalin basuunoilla alkavan, kaiken sen mellakan jälkeen, joka sitä ennen on.”

Kuula sävelsi keväällä 1909 fuugan seuraksi preludin ja loi näin perinteisen kaksiosaisen teoskokonaisuuden, **preludi ja fuuga**. Fuugan hän aloittaa jousilla, ja myöhemmissä fuugataiteissa hän luo välillä lyhyesti ohennettuja, välillä suuren orkesterin täyteen sointiin puhkeavia tekstuureja. Fuuga saavuttaa lakipisteensä, kun kudoksesta työntyy esiin vaskien jalopiirteinen koraalisävelmä.

Kimmo Korhonen

Turun filharmonisen orkesterin juuret juontavat vuoteen 1790, jolloin Turun Soitannollinen seura aloitti toimintansa. Suomen vanhin ja maailman vanhimpiin orkestereihin kuuluva orkesteri kunnallistettiin vuonna 1927, jolloin muusikoita oli 29. Nykyisin orkesterin jäsenmäärä on 74. Orkesterin taiteellinen johtaja ja ylikapellimestari on vuoden 2012 alusta lukien Leif Segerstam. TFO:n nimikkosäveltäjä on Mikko Heiniö.

Orkesteri on tehnyt konserttikiertueita Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan, Viroon, Belgiaan, Venäjälle, Saksaan, Unkariin ja Kiinaan. Levytyksiä orkesterilla on vuodesta 1979 lähtien. Monet orkesterin levytyksistä ovat rikkoneet platinallevyn myyntirajan. Vuonna 2009 julkaistu Juha Kankaan johdolla tehty Nordgren-levytys Transient Moods – Rajatiloja valittiin Emma-gaalassa vuoden klassiseksi albumiksi.

Viikoittaisten sinfoniakonserttien lisäksi orkesteri järjestää säännöllisesti kamarimusiikkikonsertteja Turun ja saariston historiallisissa konserttipaikoissa. TFO osallistuu myös oopperatuotantoihin ja järjestää koko perheelle suunnattuja konsertteja ja tapahtumia. Turun filharmoninen orkesteri tekee myös paljon saavutettavuustyötä ja on maamme edelläkävijä internet-konserttitoiminnassa. Orkesteri lähettää kuukausittain konsertteja suorana verkkosivujensa kautta.

www.tfo.fi

Leif Segerstam (s. 1944) on palkittu kapellimestari, säveltäjä, viulisti ja pianisti, joka on luonut merkittävän kansainvälisen uran. Segerstam suoritti sekä viulunsoiton että kapellimestarin diplomit Sibelius-Akatemiassa. Hän voitti Maj Lind –pianokilpailun vuonna 1962 ja piti ensikonserttinsa viulistina seuraavana vuonna. Segerstam päätti opintonsa New Yorkin Juilliard Schoolissa, jossa hän suoritti kapellimestarin diplomin vuonna 1964.

Vuosina 1970–72 Segerstam toimi Tukholman Kuninkaallisen oopperan ylikapellimestarina sekä johti Suomen Kansallisoopperaa vuosina 1973–74. Hän on esiintynyt kapellimestarina monissa maailman johtavista oopperataloista, mm. Metropolitan-oopperassa, Covent Gardenissa sekä La Scalassa. Segerstam oli Itävallan radion sinfoniaorkesterin ylikapellimestarina vuosina 1975–82 sekä Suomen radion sinfoniaorkesterin ylikapellimestarina vuosina 1977–87. Lisäksi Segerstam on toiminut Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalzin ylikapellimestarina vuosina 1983–89 ja hänet nimitettiin Tanskan radion sinfoniaorkesterin ylikapellimestariksi vuonna 1988. Syksyllä 1995 hänet nimitettiin uudelleen Tukholman Kuninkaallisen oopperan ylikapellimestariksi ja hän aloitti Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestarin tehtävät. Vuonna 2007 Segerstam luopui Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestarin toimesta ja sai orkesterilta emeritus ylikapellimestarin arvonimen. Vuodesta 2012 lähtien Segerstam on ollut Turun filharmonisen orkesterin ylikapellimestarina, joka Suomen vanhimpana orkesterina viettää 225-vuotisjuhliiaan vuonna 2015.

Vuosina 1997–2013 Leif Segerstam toimi orkesterijohdon professorina Sibelius-Akatemiassa. Vuonna 1999 hänelle myönnettiin Pohjoismaiden neuvoston musiikkipalkinto hänen ”väsymättömästi työstään pohjoismaisen musiikin hyväksi” sekä Svenska Kulturfondenin musiikkipalkinnon vuonna 2003. Vuonna 2004 hän vastaanotti musiikin valtionpalkinnon sekä Sibelius-mitalin vuonna 2005. Segerstamin lukuisat levytykset eri orkestereiden kanssa ovat myös saavuttaneet laajaa menestystä.

Säveltäjänä Segerstam on luonut laajan tuotannon. Hänen sävellyksiinsä kuuluu 285 sinfoniaa, viulu- ja pianokonserttoja sekä lukuisia kamarimusiikki- sekä vokaaliteoksia.

Publisher: Wilhelm Hansen, Copenhagen

Recording: Turku Concert Hall, Turku, Finland, 20–22 January 2015

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Digital Editing: Seppo Siirala

Sound Design and Balance Engineer: Enno Mäemets, Editroom Oy, Helsinki

Final Mix and Mastering: Enno Mäemets

© & © 2015 Ondine Oy, Helsinki

Cover photo: Countryside in Finland, Teuvo Salmenjoki

Photos of Toivo Kuula: Kuula Collection at the Museum of Local History, Alavus, Finland

Photo of Leif Segerstam: Seilo Ristimäki

Booklet Editor: Joel Valkila

Design: Armand Alcazar

TOIVO KUULA IN 1914

LEIF SEGERSTAM